

УДК 341.456 : 341.123

Катерина Миколаївна ОЛІЙНИК,

слухач магістратури факультету №3 Харківського національного університету внутрішніх справ

Андрій Васильович ВОЙЦІХОВСЬКИЙ,

кандидат юридичних наук, доцент, професор кафедри конституційного і міжнародного права факультету № 4 Харківського національного університету внутрішніх справ

КІБЕРБЕЗПЕКА ЯК НАПРЯМ ДІЯЛЬНОСТІ ООН

Одним з ключових тенденцій світового розвитку на початку ХХІ ст. є процес формування глобального інформаційного суспільства. Під впливом інформаційних потоків відбуваються глибокі зміни в міжнародних відносинах, пов'язані з виникненням інформаційних загроз міжнародного характеру, що вимагають активної співпраці держав у боротьбі з ними.

Становлення інформаційного суспільства не лише дає змогу будувати більш ефективне та успішне суспільство, але й надає нових імпульсів традиційним загрозам безпеки держави та створює принципово нові складнощі для системи національної безпеки. В таких умовах особливого значення набуває пошук нових можливостей забезпечення безпеки держави з огляду на формування нового поля протистояння – кіберпростору.

Формулювання міжнародної інформаційної безпеки, що знайшли відображення в «Вкладі Міжнародного союзу електров'язку в Декларацію принципів і План дій Всесвітньої зустрічі на вищому рівні з питань інформаційного суспільства» надалі лягли в основу відповідних положень підсумкових документів регіональних конференцій з підготовки до Всесвітньої зустрічі на вищому рівні з питань інформаційного суспільства - Загальноєвропейська конференція (м. Бухарест, 7-9 листопада 2002 р.) і Азіатська конференція (м. Токіо, 13-15 січня 2003 р.).

Бухарестська декларація 2002 р. передбачає розробку «глобальної культури кібербезпеки», що повинна забезпечуватися шляхом прийняття превентивних засобів та підтримуватися усією спільнотою за умови збереження свободи передання інформації. Країни погодилися з тим, що необхідно «упереджувати використання інформаційних ресурсів або технологій зі злочинними або терористичними цілями» та зміцнювати міжнародну співпрацю у цій сфері.

У Токійській декларації 2003 р. важливе місце щодо забезпечення інформаційної безпеки займає питання використання інформаційних технологій і засобів. Визнаючи принцип справедливого, рівного і адекватного доступу до інформаційно-комунікаційних технологій сторони вважають необхідним приділити особливу увагу загрозі потенційного військового використання цих технологій.

Сторони погодилися з необхідністю розвивати регіональну і міжнародну співпрацю для зміцнення кібербезпеки. Було висловлено думку проте, що ефективне забезпечення кібербезпеки може бути досягнуте не лише технологічно, для цього знадобляться зусилля із правового регулювання питання і вироблення відповідної національної політики держав.

Прийнята 22 листопада 2002 р. ГА ООН резолюція (A/RES/57/53) «Досягнення у сфері інформатизації і телекомунікації в контексті міжнародної безпеки» від 22 жовтня 2002 р. вказує на неприпустимість використання інформаційно-телекомунікаційних технологій і засобів з метою негативного впливу на інфраструктуру держав. Резолюція підтверджує прохання до Генерального секретаря ООН, що міститься в пункті 4 резолюції (A/RES/56/19), відносно створення спеціальної групи урядових експертів держав-членів ООН.

Відповідно до зазначеної резолюції були створені дві Групи урядових експертів ООН по міжнародній інформаційній безпеці, які продовжили дослідження загроз у сфері інформаційної безпеки.

Важливі аспекти протидії кіберзлочинності були закріплені у резолюції (A/RES/64/211) ГА ООН від 21 грудня 2009 р. про «Створення глобальної культури кібербезпеки і оцінка національних зусиль по захисту найважливіших інформаційних інфраструктур». Найсуттєвішим з них можна назвати формулювання переліку елементів для захисту найважливіших інформаційних інфраструктур. Тобто були вказані ті захисні механізми, як міжнародного так і національного рівня, котрі є базовими елементами для побудови глобальної системи протидії спробам використання і використанню інформаційно-комунікаційних технологій у цілях не сумісними з основними принципами міжнародного права та безпекою держав, суспільства та особи [1].

Міжнародний характер загроз кібербезпеки визначає необхідність взаємодії як на регіональному, так і на глобальному рівні, з тим, щоб вжити погоджені заходи для зниження існу-

ючих загроз. Жодній державі не під силу добитися цього самостійно. Тому паралельно з розвитком спеціалізованих органів і інститутів ООН створюються міжурядові організації міжрегіонального і регіонального характеру, спрямовані на розширення співпраці держав в різних областях міжнародних відносин. Розробка міжнародно-правової бази в галузі забезпечення кібербезпеки ведеться повільно і непросто, оскільки світова спільнота зіткнулася із завданням кодифікації діяльності в новій, технологічно складній і украй чутливій для їх національної безпеки сфері. Робота над цими домовленостями проходить поетапно, кожен подальший документ спирається на попередній, паралельно приймаються загальні принципи діяльності держав у відповідних сферах.

Список використаних джерел:

1. Войціховський А.В. Забезпечення безпеки інформаційного простору як напрям правоохоронної діяльності ООН. *Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ*. 2015. № 2 (76). С.76-85.

Одержано 30.10.2017

UDC 343.544 - 053.2

Iryna Igorivna POZHDAIEVA,

student of Faculty of International Economic Relations and Travel Business V. N. Karazin Kharkiv National University

**PROTECTION FROM CHILD EXPLOITATION IN PROSTITUTION:
INTERNATIONAL LEGAL ASPECT**

Child prostitution (an exploitation of a child in prostitution) is a form of commercial sexual child exploitation which violates their basic rights for life, freedom and other kinds of rights. In international documents especially of the International organization ECPAT there are 5 basic forms of commercial sexual child exploitation: exploitation in prostitution, for pornography, in tourism, children trafficking with sexual purposes and early marriage.

Article 34 of Convention on the Rights of the Child, which was ratified by Ukraine in 1991 prohibits all kinds of sexual exploitation and sexual abuse in particular the inducement or coercion of a child to engage in any unlawful sexual activity, the exploitative use of children in prostitution or other unlawful sexual practices. Any forms of such actions will be considered as a crime against children who are also protected by the Convention on the Rights of the Child [1].